

ante su figura, reconociéndole como un hombre ilustre, como autor de una obra definitiva, como lo que en realidad es: como un sabio.

Yo, que aunque joven, me cabe el honor de haber creído siempre en su sabiduría, me congratulo en ser uno de los iniciadores del homenaje que con este número extraordinario de LA OPINIÓN le tributamos.

Sirvan, pues, estas líneas, como tributo de admiración y respeto hacia la figura del ilustre Dionisio Puig, el hombre que con su constancia y abnegación ha sabido levantarse el pedestal de la sabiduría.

Juan Lleget

□ □ ————— □ □

De la terra i de la mar

EL cel és clar; el temps és quiet. Fa bo. — ¡A la mar! — se sent, al llarg de nostra platja. — I la gent blava, confiada, es fa a la mar. I va avençant, endins, duent cançons als llavis, fins a perdre's on se besen mar i cel...

De cop, la mar bramula, com indomable fera. La gent, estemordida, fa via vers la platja, per a aturar-se, immòvil, al veure sa impotència. ¡Tot és inútil! ¿Què val l'esforç de l'home, per a aturar tal monstre?

— ¡La mar s'ha tornat folla! — crida un vell — i tots reneguen, mirant-la, espaordits. ¡Com brama, amb rons udols, negra i rogenca, la mar fa poc tant blava i tant quieta, tant dolça i joganera!...

Els pescadors, valents, inútilment es revolten contra tot, per a salvar-se. Veuen la terra, lluny, molt lluny, com en un somni, i extenuats, vençuts, la guaiten per darrera volta, i glatint-los el cor per uns braços oberts de dona amada, i extasiat-se en la visió suprema d'uns ulls d'infant, i sospirant per les tendres carícies de la mare, dormen el darrer són i esperen que la mar, quan torni bona, ja'ls hi durà, a la platja, per a que almenys els séus els puguin veure...

I ve, amb el sol, la calma i la bonança. La costa's va cobrint de carn humana, que va escupint la mar, joguinejant, les ones, amb els cossos trossejats en lluita feréstega. Tot-hom hi acut a veure els séus, que ni els coneixen! I les dones i els infants, cors febles, ploren: els joves, més forçuts, reneguen, irats, i maleeixen: els vells, no criden, ja, ni vessen llàgrimes; però, cloent els punys, miren la mar i el cel que, al lluny, eternament es besen, i, impotents, rondinen un reneq perquè en el món, que en tot s'avença, la vida d'ells depengui, encara, de les joguines de la mar traïdora.

* * *

Els camps són erms; la terra és dura i roja; les torrenteres i els rierals són secs; les fonts han estroncat, també, llurs déus de vida, i, si aviat no plou, fins l'aigua mancarà en els pous. Els prats, abans gemats, on els remats pasturen, tant sols hi troben herba seca i rocs. Els boscos, com s'abral·len! com s'arboren!... Els pins, que'l vent brandeja, i les alzines i rouredes, apar que cridin: ¡Tenim sed!... I l'aigua benefactora, enlloc es veu ni s'endevena.

La gent del camp, que ja hi està avesada,

jamai com ara s'ha guaitat el cel. I se'l miren, pregant, un dia i altre dia; i el cel, com dossier immens, segueix blau i serè; orlat, les nits, amb mils estrelles inquietes, com cel d'enamorats i de poetes.

I es reuneixen juntes de defensa i comissions. I, així que's veuen núvols, fan pregaries, els clergues dels poblets i els bons creients, i un clam unànim puja amunt, demanant l'aigua, que és la vida. I els núvols, que no entenen d'oracions, una i dues i deu vegades fan revivre l'esperança en el cor dei bon pagés, i van i vénen, i marxen i retornen, i, per fi, s'allunyen, com burlant-se'n crudelment. I se'n van lluny, cap a altres terres més ditxoses o bé a la mar, on tanta en sobra, per a vessar-hi, a dolls, l'aigua esperada, en và, des de tant temps. I es perd una cullita, i altres, i altres; i la peste ens menaça, amb el séu seguici de llàgrimes i dols, i els treballs i l'industria's paraitzen, i la vida, que tindria, aquí, esplendent florida, s'arrocega mandrosa i pobra i trista, com esperant la mort.

* * *

I això ho ha vist un poeta, un visionari; un home de cor gran que estima al món; i, convençut: ¡Jo hi trobaré remei! — un dia exclama. — I amb la fe del creient, comença l'obra; i es tanca, per a viure-la ell tot sol. I, volant, fantasieja, recerca i estudia, i es fa vell, i es fa pobre, i es consum!... Defalleix, de vegades, però és toçut, i hi torna! I quan té'l cap nevat i les arrugues solquen el séu front, ample i serè, li diu al món:

— ¡Aquí tens la meua obra, que és ma vida; estudia i aprèn; jo no puc més!

L'obra que dóna al món, fruit de sa vida, és poder dir, amb certesa:

— No't fassis a la mar, demà, brau pescador, que tindrem temporal. —

I fer caure del cel, l'aigua, quan passa, per a apagar la sed dels camps.

Davant d'un home així, jo, humil, m'inclino.

A. Garrell i Alsina

Febrer de 1913

□ □ ————— □ □

Coincidencia

Es una verdadera coincidencia. Hoy, que en Granollers unos jóvenes, creyentes en la obra de Dionisio Puig, hacemos público testimonio de esta fe en el hombre de ciencia; hoy, que anhelosos de endulzar las amarguras por que ha pasado el corazón bondadoso del hombre incomprendido, le decimos en voz alta el Credo que tantas veces hemos repetido *in mente*; hoy, decimos, cumplen treinta años que Dionisio Puig llegó a esta villa, para amarla en seguida, con el mismo amor que ha venido profesando a su villa natal, la invicta capital de la Cerdaña.

¿Quién había de decirle, en aquellos días de su juventud, mejor dicho, de sus pocos años, cuando debía soñar solamente las bellezas de su tierra, cuando la añoranza debía oprimir su corazón de buen ceretano, que treinta años más tarde, en la villa adonde le había llevado

el azar, vería realidad sus bellos sueños de poeta, vería el fruto de su talento vestido con el ropaje del moderno arte tipográfico para presentarlo dignamente a las gentes!

Y es así. Hoy, que festejamos a Puig por haber dado cima a sus trabajos científicos, cumplen treinta años que vive en Granollers, que es de Granollers, que llora y rie con los granollerenses, en los días de alegrías y de tristezas, y el mejor elogio que de Puig puede hacerse, en este día, es decir que conserva puro el amor a su pequeña patria, pues en una forma u otra, como sus compatriotas y cuantos hemos vivido en aquella tierra, áspera y noble, entona el estribillo de su hermoso himno:

Meitat de França, — meitat d'Espanya,
no hi hà altra terra — com la Cerdanya.

□ □ ————— □ □

Jo també hi vui ésser

Jo, l'impressor, també vui dir-hi la meua en aquest chor d'alabances a l'home de ciencia. Per més que no soc periodista, encara que *fassi diaris* — com diu la gent —, aquests dies, durant la confecció d'aquest nombre extraordinari, component aquests originals, admirant el què han escrit els que hi entenen, m'ha suggerit l'idea de voler ésser-hi també an aquesta Festa que la Joventut de Granollers ha disposat per a avui, perquè jo n'estic joiós com el que més n'estigui que's fassi aquest homenatge al senyor Puig, i n'estic tant de content, perquè jo imprimint, primer, milers i més milers de cartes geogràfiques i component, després, els primers apunts del què avui és la seva obra — obra que, al dir dels que hi entenen, serà discutida per tot el món científic —, vaig ésser dels primers que vàrem disfrutar de les seves alegries.

Josep Garrell

□ □ ————— □ □

NOSOTROS, que amamos a Puig, por su bondad, y que le admiramos, por su talento; pensamos, al saber que su obra definitiva iba a publicarse, rendirle sincero homenaje, quisimos decirle, al Maestro, que esa juventud que, robando horas al descanso, trabaja, en la medida de sus fuerzas, por la cultura propia y la de sus convecinos, le admiramos y le estimamos: que creemos en él y en su obra. Pero, para decirle eso, que nuestro corazón siente, nuestros labios lo hubieran dicho muy torpemente, nuestro cerebro no hubiera obedecido nuestros deseos, y pedimos que otros, con méritos conquistados con su talento, nos prestaran su concurso valioso, nos ayudaran en la empresa.

Todos han respondido a nuestro ruego y hoy podemos ofrecer a Dionisio Puig un oloroso ramo formado con las flores del saber de nuestros colaboradores, a quienes sinceramente LA OPINIÓN da las gracias más expresivas.

Imp. Garrell : Granollers